

[Kai Moltke.]

bringe en fond, som sætter os i stand til at udbetale bedre og rundeligere summer på det sociale område til dem, som trænger til det. Der står vi i virkeligheden i en interessekonflikt, for de, der hurtigst muligt skal havde de højeste understøttelser eller tilskud på grund af deres sociale nødsituation, er selvfølgelig interesserede i, at fonden skal vokse så hurtigt som muligt, så man kan gå i gang med opgaverne. Hvis man kombinerer det med boligbyggeri, hvor man bliver nødt til at tage med i betragtning, at det her drejer sig om at bringe finansieringsudgifterne ned, kommer vi meget let til at stå over for en af de situationer, hvor adskillelse af disse opgaver og disse fonds vil være en påkrævet nødvendighed, hvis man ikke skal nå et eller andet dårligt kompromis mellem disse to forskellige og modstridende interesser.

Jeg skal for mit vedkommende sige, at jeg tror, det er nyttigt og påskønnelsesværdigt, at SF har udarbejdet disse forslag. Det er jo ikke meningen, at de skal igennem tre behandlinger og forkastes her i løbet af nogle få uger. De er at betragte som et initiativ til at undersøge en række økonomiske, sociale og boligmæssige problemer. På den baggrund tror jeg de fortjener en saglig og grundig udvalgsbehandling, hvor man så at sige får pustet avner og hvede hver sin vej inden den endelige behandling af disse forslag og så vidt muligt prøver at forene andre konstruktive ideer som dem, der på en række af felterne foreligger fra socialdemokratiets side, med de forslag, som SF her har fremsat.

Jeg skal altså udtrykke min anerkendelse af, at SF har fremsat disse forslag. Nu befinder vi os jo i en kommunal valgsituation; det giver altid inspiration, og det gør somme tider, at appetitten vokser ud over det forsvarlige, når man skal pointere sine synspunkter. Jeg tror, man skal se at få tingene på plads og prioritere de enkelte områder efter, hvad de er værd.

Lad mig så sige til sidst om Nationalbank, banker og alt det andet, at selvfølgelig er jeg tilhænger af den størst mulige statskontrol og folketingskontrol med hele vort kreditsystem. Jeg er ikke selv sikker på, at der er vundet ret meget ved ikke at stille forslag om, at Nationalbanken gøres

til en statsinstitution, og ved ikke gennem ændringsforslag til aktieselskabsloven, loven om banker og loven om sparekasser og alle de øvrige ting, som hænger sammen med det, at give staten ansvaret for penge- og kreditpolitikken. Det er ikke, fordi jeg ønsker her at prædike illusioner, for selv om Nationalbanken blev statsbank i den givne situation, ville udbyttet ikke blive alt for stort, eftersom den under alle omstændigheder ville være en statsbank, hvis dispositioner bestemtes af det i øjeblikket i folketinget bestående borgerlige flertal. Der er noget sundt i tanken om en statsbank og om statens regulering af penge- og kreditforholdene; men det kommer pinedød an på, hvem det er, denne stat repræsenterer, og hvis interesser den i det store og hele dækker. Men som overgangsfænomen vil jeg indrømme, at det ville være rimeligt, om man også her sagde: intet over og intet ved siden af folketinget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg kan begynde med at takke for mange saglige bidrag til denne debat og for en hel del anerkendelse af, at vi har udarbejdet denne buket af forslag. Jeg har konstateret, at mange ordførere har fremhævet; at der, som hr. Haunstrup Clemmensen sagde, var meget godt og meget nyt — men som den gamle vittighed lyder: det gode var ikke nyt, og det nye var ikke godt. Noget af det gode var gode, gamle konservative tanker, og jeg har også konstateret, at der var gode, gamle venstretanker, gode, gamle radikale tanker og naturligvis først og fremmest gode, gamle socialdemokratiske tanker i vore forslag. Det glæder mig, for det vil vel sige, at man i det, som det også så venligt er blevet sagt, ser en hel del strejf af fornøft, som man ikke rigtig kan afvise, og så er det naturligvis meget klogt; at man identificerer dem med sine egne synspunkter. Jeg kan selvfølgelig så også minde om det, som vi i vort parti ofte har grund til at glæde os over, nemlig „at alle gode tanker de kan slet ikke dø“, og mene, at de pågældende må trøste sig ved, at fortsættelsen lyder: „før endnu bedre tanker er spiret af deres frø“.

Man har fra forskellig side kritiseret, at hele denne buket blev fremlagt. Hr. Kai Moltke sagde sidst, at det vel hang sammen